

ת"פ 28556/08/18 - מדינת ישראל נגד דוד משה אזולאי

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 28556-08-18 מדינת ישראל נ' אזולאי

בפני בעניין:	כבוד השופטת טל לחיאני שהם מדינת ישראל
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד רפי עמוס נגד דוד משה אזולאי
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד דן גרובס

גזר דין

כללי

1. הנאשם הודה והורשע בביצוע עבירת גניבה בידי עובד ממעביד בצוותא חדא, **עבירה לפי סעיפים 391 + 29(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק")**.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 09/01/18, בשעה 20:30 או בסמוך לכך, נטל ונשא הנאשם ממעבידו, סופרמרקט "יניו ביתן" ברחוב האורגים באשדוד, סחורה בשווי 14,870.90 ₪, בצוותא חדא עם אחר, בכך שהעמיסו את הסחורה על רכבו של האחר, וזאת בכוונה לשלול קבע מבעליה.

בהמשך, הוחזרה הסחורה לבעליה.

הסדר הטיעון

2. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן ויפנה לקבלת תסקיר מבלי שתהא הסכמה עונשית.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן מיום 08/07/19 עלה כי הנאשם, נעדר עבר פלילי, בן 28, גרוש ללא ילדים, למד במסגרות חרדיות ובגיל 17 חזר בשאלה.

לאחר חזרתו בשאלה התחבר לחברה שולית והחל לעשות שימוש בסמים. הנאשם לא גויס לצבא בשל אי התאמה, עבד בעבודות מזדמנות, ובגיל 19 פנה מיוזמתו ל"רטורנו".

הנאשם שיתף כי לאחר שהשלים את הליך הטיפול החל להתייבב מבחינה תעסוקתית, וכי את העבירה עליה נותן את הדין ביצע בהיותו סגן מנהל הסניף.

לאחר גירושיו, חזר הנאשם לעשות שימוש בסמים, ומזה שנתיים עושה שימוש ספוראדי בקנאביס. כיום עובד כמחסנאי בחברה המשווקת מוצרי תינוקות ולומד הנדסת בניין ב"מרכז החרדי להכשרה מקצועית".

שירות המבחן התרשם כי הנאשם התמודד בעבר עם קשיים ומשברים רבים, וכיום עושה מאמצים להתייבב מבחינה תעסוקתית ומשפחתית. הנאשם בטא רצון להשתלב בטיפול בהתמכרות לסמים, אולם לא התייבב לבדיקות למסירת שתן אליהן זומן.

הנאשם הודה במיוחס לו וביטא צער וחרטה על מעשיו. לדבריו, תכנן לבצע את העבירה מספר חודשים קודם ביצועה בפועל, אולם לא השלימה בשל חשש מסנקציות החוק, וכי לבסוף ביצע את העבירה בזמן בו היה בסערה רגשית, והתקשה לשלוט בעצמו ולהציב לעצמו גבולות על רקע המשבר הזוגי.

הנאשם ביטא רצון להתנצל בפני הממונה עליו, דבר אשר נאסר עליו במסגרת החקירה המשטרתית, וטען כי חושש שהרשעה בדין תפגע באפשרותו לקבל רישיון כמהנדס בניין עם סיום לימודיו.

לאור הבעת המוטיבציה של הנאשם ועל מנת לבחון מידת יכולתו להתמיד בטיפול - הומלצה דחיית הדיון, ולבקשת ב"כ הנאשם הוחלט כמבוקש על דחיית מועד הדיון.

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 06/10/19 עלה כי הנאשם מסר דגימות שתן, מתוכן אחת הצביעה על שימוש בסם. יחד עם זאת, לאור שלילת האשם דפוס התמכרות, לא הומלץ על שילובו בתחנה לטיפול בנפגעי סמים.

לאור גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי, היותו סטודנט והמוטיבציה שהביע להשתלבות בטיפול, ומאידך גיסא מאחר ולא השתלב באופן ממשי בטיפול - הומלץ על ניסיון טיפולי נוסף למשך 3 חודשים.

על אף התנגדות המאשימה, לפני משורת הדין ולבקשת ב"כ הנאשם, ניתנה הזדמנות נוספת לנאשם להשתלב בהליך טיפולי.

5. מתסקיר שירות המבחן מיום 23/02/20 עלה כי הנאשם נישא בשנית לגרושתו והשניים מצפים לילד משותף, ומתמיד בעבודתו ובלמודיו. הנאשם מסר כי מעוניין, בסיום לימודיו, ללמוד גם תכנון ובנייה, אשר לצורך הפקת רישיון מקצועי לשם כך נדרש העדר רישום פלילי.

מרישום פלילי עדכני עולה כי לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים חדשים.

במסגרת הטיפול בשירות המבחן הנאשם התייצב מדי שבוע לשיחה פרטנית, מסר בדיקות שתן באופן קבוע אשר נמצאות ללא שרידי סם, ועולה רושם כי לנאשם יכולת טובה להיעזר בטיפול. הנאשם ביטא שאיפות לנהל אורח חיים נורמטיבי.

לאור המפורט המליץ שירות המבחן על ענישה עם אופק שיקומי אשר תכלול הטלת צו מבחן למשך שנה, במהלכו ימשיך את הטיפול הפרטני וימסור בדיקות שתן ושל"צ בהיקף של 160 שעות.

לאור היעדר עבר פלילי, השתלבותו בטיפול, תפקודו התקין במסגרת העבודה והלימודים ושיפוטיו המקצועיות - הומלץ לבטל הרשעתו בדין.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל.

בטיעוניה הפנתה ב"כ המאשימה לערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, לנסיבות ביצוע העבירה ולמדיניות הענישה.

באשר לעונש המתאים לנאשם, עתרה ב"כ המאשימה, להטיל על הנאשם ענישה ברף התחתון של המתחם - מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, קנס, פיצוי ומאסר מותנה.

בטיעוניה הפנתה למפורט בתסקיר שירות המבחן לעניין שיתוף הפעולה עם ההליך הטיפולי, ולכך שהנאשם לא עובר טיפול הנוגע לשימוש בסמים.

לעניין סוגיית ההרשעה טענה ב"כ המאשימה כי לא הוכח נזק קונקרטי מאחר והנאשם רק החל את לימודיו ועד כה עסק בעבודות שונות.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה כתמיכה לעתירתה, וכן הגישה הרחבת טיעוניה לעונש בכתב (**1/ת**).

7. ב"כ הנאשם עתר לאמץ המלצת שירות המבחן במלואה.

ב"כ הנאשם הפנה בטיעוניה לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם ולרקע לביצוע העבירה, כמפורט בתסקיר האב, וכן להיעדר עבר פלילי ולהיות הנאשם סטודנט במסלול אקדמי של הנדסאי (**1/נ** - **2/נ**). לטענת ב"כ הנאשם, לוועדת האתיקה קיימת אפשרות לפסול הנדסאים מלהחזיק רישיון בגין הרשעות, וקל וחומר למי שנמצא בתחילת דרכו, נתון אשר מהווה פגיעה שאיננה תיאורטית בלבד.

ב"כ הנאשם טען כי בשונה מהפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, במקרה זה מדובר באירוע אחד, ללא תחום וללא פגיעה כלכלית, וכן טען כי תיקי גניבה מסתיימים בנקל באי הרשעה או בהסדרים מותנים, וכי אין הבדל משמעותי בין גניבה לגניבה ממעביד.

עוד הפנה ב"כ הנאשם להבעת החרטה מצד הנאשם, לעובדה כי הסחורה נתפסה והוחזרה, להיות האירוע חד פעמי וללא תכנון של ממש, וכן להשתלבות הנאשם בטיפול.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה כתמיכה בעתירתו.

8. במועד הטיעונים לעונש טען הנאשם כי מודה במעשיו ומתחרט עליהם, נמצא בהליך שינוי מהותי הכולל חזרה לגרושתו וציפייה לילד משותף, לימודי הנדסת בניין אשר הצריכה שנה של השלמת בגרויות, ועבודה סדירה. הנאשם טען כי משתף פעולה בטיפול מזה חצי שנה, וכי מקום השל"צ אשר נבחר, "הוסטל בית אופק", נעשה מתוך רצון שלו לסייע לאנשים חלשים על אף שזהו תפקיד מאתגר פיזית ורגשית מאשר התנדבות במתנ"ס הקרוב למקום מגוריו. עוד טען כי גם אם יורשע ימשיך בדרך זו, אך כי יהיה לו קשה יותר, וכן כי מוסר בדיקות שתן נקיות באופן קבוע.

דין והכרעה

9. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. כתב האישום מתאר **אירוע אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

11. הערכים החברתיים אשר נפגעו בגין העבירה עליה נותן הנאשם את הדין הם ההגנה על זכות הקניין והפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור כמו גם הפגיעה באמון הנתון בין עובד למעסיקו.

12. בחינת מידת הפגיעה בערך המון מובילה למסקנה כי מידת הפגיעה נמצאת ברף הבינוני של המתחם, וזאת לאור ניצול האמון שניתן בנאשם על ידי המעסיק ושווי הסחורה אשר נגנבה מחד גיסא, ומאידך גיסא לאור העובדה כי הסחורה הושבה וכי מדובר באירוע בודד אשר התכנון שקדם לו לא היה מתוכנן.

13. על חומרת עבירת הגניבה ממעביד נכתב רבות ובע"פ (ת"א) 72220/04 **מדינת ישראל נ' כהנים** נקבע כי: **"אפשר וצריך לדרוש ממעסיק שניקוט אמצעי הגנה מרביים כדי לשמור על רכוש, כנגד גנבים 'מן החוץ' - אך קשה אם לא בלתי אפשרי, להתגונן מראש כנגד עובד 'מבפנים', שבתוקף תפקידו ומכוח האמון שהמעביד רוחש לו - יש לו גישה טבעית לרכושו של המעביד. על כן, מתחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה."**

דברים אלה מקבלים משנה תוקף כשמדובר בסגן מנהל סניף, כפי שאירע במקרה זה.

14. בחינת **מדיניות הענישה** בגין עבירת הגניבה ממעביד מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

1. ברע"פ 3153/10 שבתשולי נגד מדינת ישראל (29/04/10) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם. בית משפט השלום בתל אביב - יפו הטיל על נאשם אשר גנב ממעבידו, ב-3 הזדמנויות שונות, תכשיטי זהב בשווי כולל של 2,000 דולרים לערך - 7 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה אשר טענה כי בית משפט השלום לא נתן משקל לנסיבות המחמירות של האירוע אשר כללו את הפגיעה באמון המעביד, הקושי להתגונן מפני הגניבה במקרים מסוג זה, הקלות שבגניבה, אופי הנכסים הגנובים, ואת החזרתיות שבמעשים - והטיל על הנאשם אף 8 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך 5,000 ₪. במקרה זה מדובר בנאשם בעל הרשעה קודמת אשר לא שיתף פעולה עם שירות המבחן, אולם בית המשפט המחוזי ציין כי לא ממצה עם הנאשם את הדין מאחר וזו אינה דרכה של ערכאת ערעור ולאור מצבו הכלכלי של הנאשם, וכי לא מדובר בעבר פלילי מכביד.

בית המשפט העליון קבע כי אכן קיימת חומרה רבה בביצוע המעשים לאור הפגיעה באמון והחזרתיות שבמעשים, וקבע כי דווקא פסיקתו של בית משפט השלום היא הסוטה לקולה באופן בלתי סביר.

2. בעפ"ג (מרכז) 3452-04-15 טמירוב נגד מדינת ישראל (14/06/15) בית המשפט המחוזי דחה ערעורה של נאשמת, בהסכמת הנאשמת, עובדת משק בית, על חומרת עונשה, לאחר שבית משפט השלום הטיל עליה מאסר בפועל למשך חודש וחצי לריצוי בדרך של עבודות שירות בגין גניבת טלפון סלולרי השייך למעסיקתה ועשיית שימוש בו בסך כולל של 5,233 ₪, וכן בגין תיק נוסף של גניבת כסף מזומן בסך 4,400 ₪ ממעבידה.

3. בע"פ (ת"א) 20466-10-14 אילטוב נגד מדינת ישראל (25/02/15) (להלן: "פס"ד אילטוב") בית המשפט המחוזי קיבל ערעורו של נאשם על חומרת עונשו, לאחר שבית משפט השלום הטיל עליו מאסר בפועל למשך 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות בגין גניבת סך של כ-10,000 ₪ ממעסיקו בהזדמנויות שונות במשך מספר חודשים, לצד מאסר מותנה. בית המשפט המחוזי קבע כי הענישה בגין עבירת גניבה ממעביד חייבת לכלול רכיב של מאסר בפועל, אולם בשל נסיבות חייו הקשות של הנאשם, לצד כהרת הדרך המשמעותית אשר ביצע לשיקום חייו - קבע כי ניתן לקצר עונש המאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, ומשכך העמידו על 4 חודשים.

15. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ט לחוק)** יש לתת את הדעת לתכנון שקדם לביצוע העבירה הגם שאין המדובר בתכנון שהצריך תחכום רב. כמו כן, יש לתת את הדעת לעובדה כי הנאשם ביצע את העבירה יחד עם אחר, לכן שמדובר בסחורה בשווי לא מבוטל, ולכן שהנאשם, כפי שעולה מהתסקיר, קודם במהירות במקום עבודתו דאז, עד שמונה לסגן מנהל הסניף - נתון המעיד על האמון שניתן בו ועל הניצול לרעה של מעמדו. מאידך גיסא יש לתת את הדעת לכן שהסחורה הושבה למעסיק ולכן שמדובר באירוע חד פעמי.

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (**סעיף 40 יג**) מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** נע ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל.

שאלת ההרשעה

17. כידוע, ככלל, נאשם בגיר אשר מודה בביצוע עבירה מורשע בדין. הרשעת נאשם בעבירה פלילית נועדה להעביר מסר להרתעת הציבור ולהרתעתו האישית באמצעות מתן גמול עונשי. רק במקרים חריגים, בהם יוכח כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עם הנאשם, דהיינו, כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק שצפוי לנאשם מן ההרשעה לחומרת העבירה, ניתן להימנע מהרשעת הנאשם.

ראו: רע"פ 3852/14 זיסמן ואח' נגד מדינת ישראל (3/12/14) וכן רע"פ 1240/19 בר לוי נגד מד"י (24/3/19)

18. בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21/8/1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ויגרם נזק קונקרטי בתעסוקתו.

הימנעות מהרשעה תעשה תוך עריכת איזון בין שני השיקולים המרכזיים - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר רק במקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

19. במקרה המונח לפני שוכנעתי כי הנאשם לא עומד בתנאים להימנעות מהרשעה ואנמק.

20. סוג העבירה ונסיבות ביצועה -

המחוקק קבע חומרה יתרה בגין גניבת עובד ממעביד שערכה עולה מעל 1,000 ₪ כך שקבע עונש מאסר של 7 שנים על ביצועה.

כמו כן, לעניין חומרת עבירה זו, נקבע בפס"ד אילטוב כדלקמן: "דעתנו היא כי לא ניתן בעבירה מסוג זה להסתפק בענישה שאיננה כוללת רכיב של מאסר. הטלת מאסר - היא האמירה הנורמטיבית ואמירה זו מן הראוי שתאמר. צדק על כן בית משפט קמא כאשר אימץ מתחם ענישה שהרף התחתון שלו הוא מאסר קצר. גם הרף העליון שציין בית משפט קמא איננו מופרז, אם כי הטווח הוא רחב במיוחד. העבירה של גניבה ממעביד היא עבירה קשה הן בשל ההיבט הרכושי הגלום בה והן בשל המעילה באמון. קל יותר להתגונן כנגד גנבים מבחוץ, קשה להתגונן כאשר הגנב מצוי בביתך שלך. מעביד רשאי לסמוך על עובדיו ולצפות כי לא ישלחו ידם ברכוש שהופקד בידיהם מכוח תפקידם".

נוכח האמור ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, כמפורט לעיל, שוכנעתי כי ניתן יהיה להימנע מהרשעה בגין ביצועה רק במקרה בו תוכח פגיעה ניכרת ביותר בעתידו של הנאשם.

21. הנזק אשר יגרם לנאשם -

בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון "על המבקש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולבסס אותה באמצעות ראיות (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (10.11.2014); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (18.04.2018); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (21.10.2018)).".

ראו: רע"פ 1240/19 בר לוי נגד מד"י (24/3/19)

במקרה זה הציג ב"כ הנאשם אישורים המעידים על שנת לימודים קדם הנדסאים בשנת תשע"ט ושנת לימודים במסגרת "הנדסה אזרחית - ניהול הבניה" בשנת תש"פ (נ/1 ו-נ/2).

ברע"פ 3224/19 אביב נגד מדינת ישראל (28/05/19) נקבע לאחרונה, בהמשך להלכות קודמות של בית המשפט העליון, כי אין להסתפק בתרחיש תאורטי לפיו עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד, אלא יש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה. עוד נקבע כי יש לבסס פגיעה קונקרטית זו בתשתית ראייתית מתאימה. במקרה זה נקבע כי מאחר והרשעת הנאשם, אשר עבר את מבחני ההסמכה לתיווך במקרקעין ועמד לפני הגשת הבקשה לקבל רישיון תיווך במקרקעין, איננה מונעת ממנו באופן אוטומטי מלקבל רישיון תיווך אלא לרשות המנהלית נתון שיקול דעת באם להעניק רישיון כאמור - אזי לא מתקיימת פגיעה חמורה בשיקום - המהווה את הרציונל לחרג אי ההרשעה.

בית המשפט הוסיף והסביר כי קבלת טענת ב"כ הנאשם, לפיה כאשר נתון לרשות המינהלית שיקול דעת האם להעניק רישיון מתקיימת דרישת הנזק הקונקרטי כך שיש לוותר על ההרשעה - תאיין את התכלית שבבסיס הוראות החוק המאפשרות לרשויות להחליט האם ראוי שהרשעה זו או אחרת בפלילים תמנע מאותו אדם לעסוק בעיסוק או במשלח יד מסוימים.

כאמור לעיל, ב"כ הנאשם טען כי קיים נזק קונקרטי לנאשם באם יורשע בדין מאחר ולוועדת האתיקה קיימת אפשרות לפסול הנדסאים מלהחזיק רישיון בגין הרשעות, וקל וחומר למי שנמצא בתחילת דרכו.

אין ספק כי לאור שיקול הדעת הנתון לוועדה, כפי שעולה אף מטיעוני ב"כ הנאשם, בשים לב להלכה שנקבעה ברע"פ אביב כמפורט לעיל, לא קיים נזק מוחשי קונקרטי מעצם ההרשעה.

משכך, שוכנעתי כאמור כי הנאשם איננו עומד בתנאים להימנעות מהרשעה.

22. טרם סיום אציין כי לא מצאתי שיש לגזור גזירה שווה מפסק הדין אליו הפנה ב"כ הנאשם, ת"פ (רחובות) 4397-12-16 מדינת ישראל נגד פוקס (19/07/17), וזאת מאחר ומדובר בהסדר טיעון ובפסק דין של בית משפט שלום אשר כידוע איננו מחייב או מנחה בית משפט זה.

23. במקרה דנן, אף לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרה או לקולה.

על אף הליך השיקום בו שולב הנאשם, כמפורט בתסקירי שירות המבחן וכפי שעולה מטיעוני ב"כ הנאשם והנאשם עצמו, אין מדובר בהליך משמעותי אשר נמשך על פני פרק זמן ממושך.

אך בחודש אוקטובר 2019 דווח על מסירת בדיקת שתן בה נמצאו שרידי סם ועל 2 מועדים למסירת בדיקות אליהן לא התייצב הנאשם כלל. כמו כן, הליך הטיפול בו משולב הנאשם כולל שיחות פרטניות בלבד והנאשם לא השתלב בסופו של יום בהליך טיפולי בתחום הסמים או בכל טיפול אחר.

בעניין זה אף לקחתי בחשבון את הערכת הסיכון הגבוהה שהעריך שירות המבחן בתסקירו הראשון.

על אף האמור, ברי כי הליך הטיפול בו שולב הנאשם והעובדה כי משולב בתעסוקה ובלימודים יקבלו משקל משמעותי בגזירת עונשו של הנאשם בתוככי המתחם.

גזירת העונש המתאים לנאשם

24. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה **(סעיף 40א)**. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

א. הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - ברי כי הטלת מאסר בפועל על הנאשם, ולו בדרך של עבודות שירות עלולה לפגוע בהשתכרותו של הנאשם ובלימודיו, באופן שעשוי להשפיע אף על משפחתו. זאת בנוסף לנזק התאורטי אשר עלול להתקיים, כמפורט לעיל לעניין סוגיית ההרשעה.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - מתסקירי שירות המבחן עולה כאמור כי הנאשם עובד בעבודה מסודרת ולומד ב"מרכז החרדי להכשרה מקצועית", ואף נישא בשנית לגרושתו והם מצפים לילד משותף. בתחילה לא התייצב הנאשם לבדיקות שתן אליהם זומן, מסר דגימת שתן בה נמצאו שרידי סם, ושירות המבחן התרשם מרמת סיכון גבוהה לביצוע עבירות דומות בעתיד. עם זאת, בחודש פברואר דווח כי מתייצב מדי שבוע לשיחה פרטנית ומוסר בדיקות שתן באופן קבוע אשר נמצאות ללא שרידי סם. הנאשם הודה במיוחס לו וביטא צער וחרטה על מעשיו ומבטא שאיפות לנהל אורח חיים נורמטיבי.

ג. מאמציו הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה - מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מעוניין להתנצל בפני הממונה עליו. כאמור, הסחורה הושבה ומשכך לא נגרם נזק כלכלי.

ד. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - הנאשם נעדר עבר פלילי.

25. כשאלה פני הדברים, כמפורט לעיל, לא ניתן לאמץ כאמור המלצת התסקיר.

עם זאת, לאור היעדר עבר פלילי, ההשתלבות של הנאשם בהליך טיפולי ועובדה כי משולב בלימודים ובתעסוקה, אני

סבורה כי ניתן להסתפק בענישה ברף הנמוך של המתחם.

26. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. 45 ימי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.
הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 3/9/20 בשעה 08:00, במשרדי הממונה על עבודות השירות.
מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בכל תנאי הממונה שאם לא כן, יכול וירצה יתרת המאסר מאחורי סורג ובריח.
במידת הצורך ימסור הנאשם בדיקות שתן לגילוי סמים.
2. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור שוב עבירה לפי **סימן א' לפרק י"א לחוק העונשין**.
3. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן על סך 2,500 ₪.
הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון מיום 1.11.20.
מצ"ב טופס פרטי ניזוק.
4. התחייבות על סך 2,000 ש"ח להימנע במשך 3 שנים מהיום מביצוע עבירה לפי **סימן א' לפרק י"א לחוק העונשין**.
5. קנס בסך 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורת הקנס.
הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך 12 חודשים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כד' סיון תש"פ, 16 יוני 2020, במעמד הצדדים